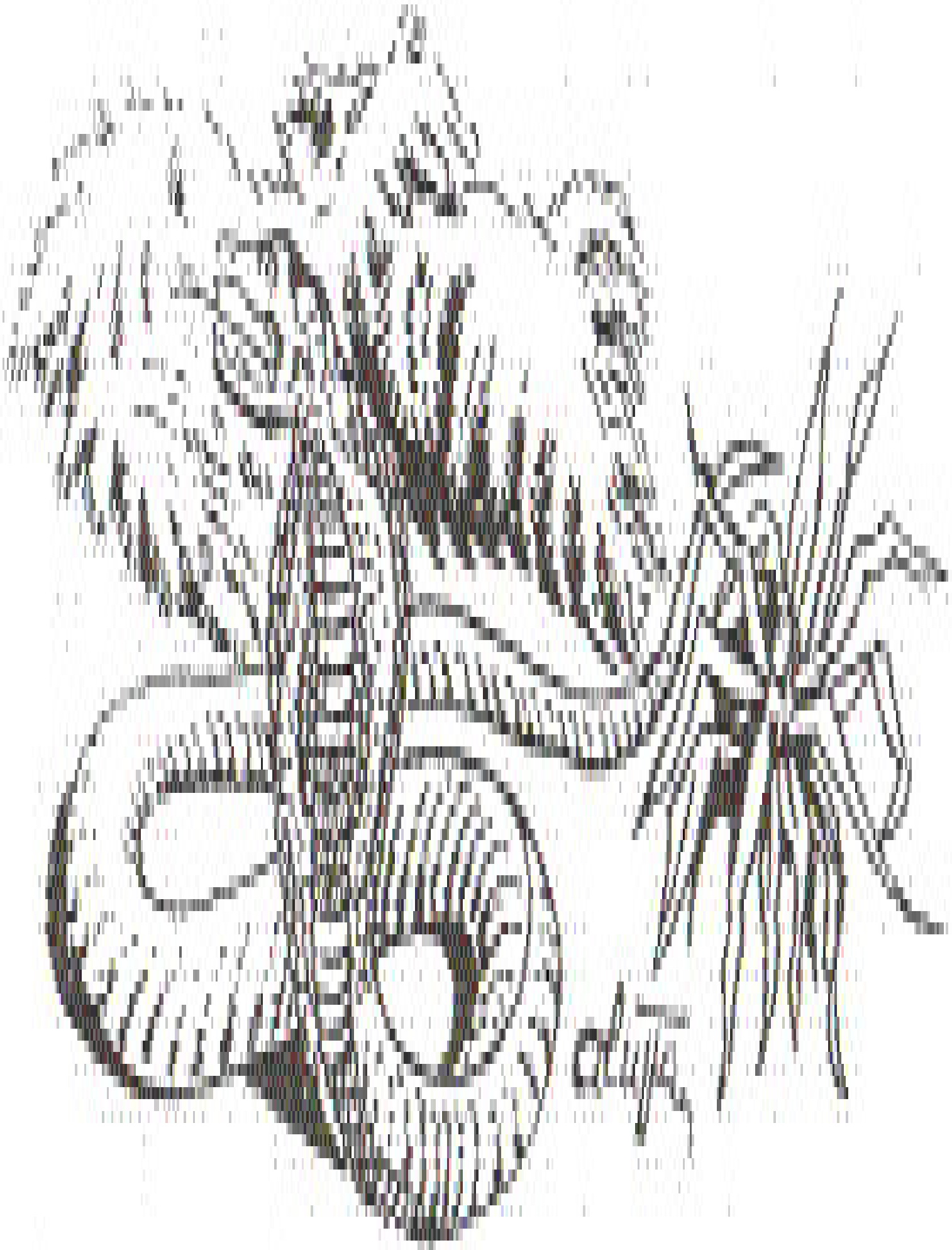

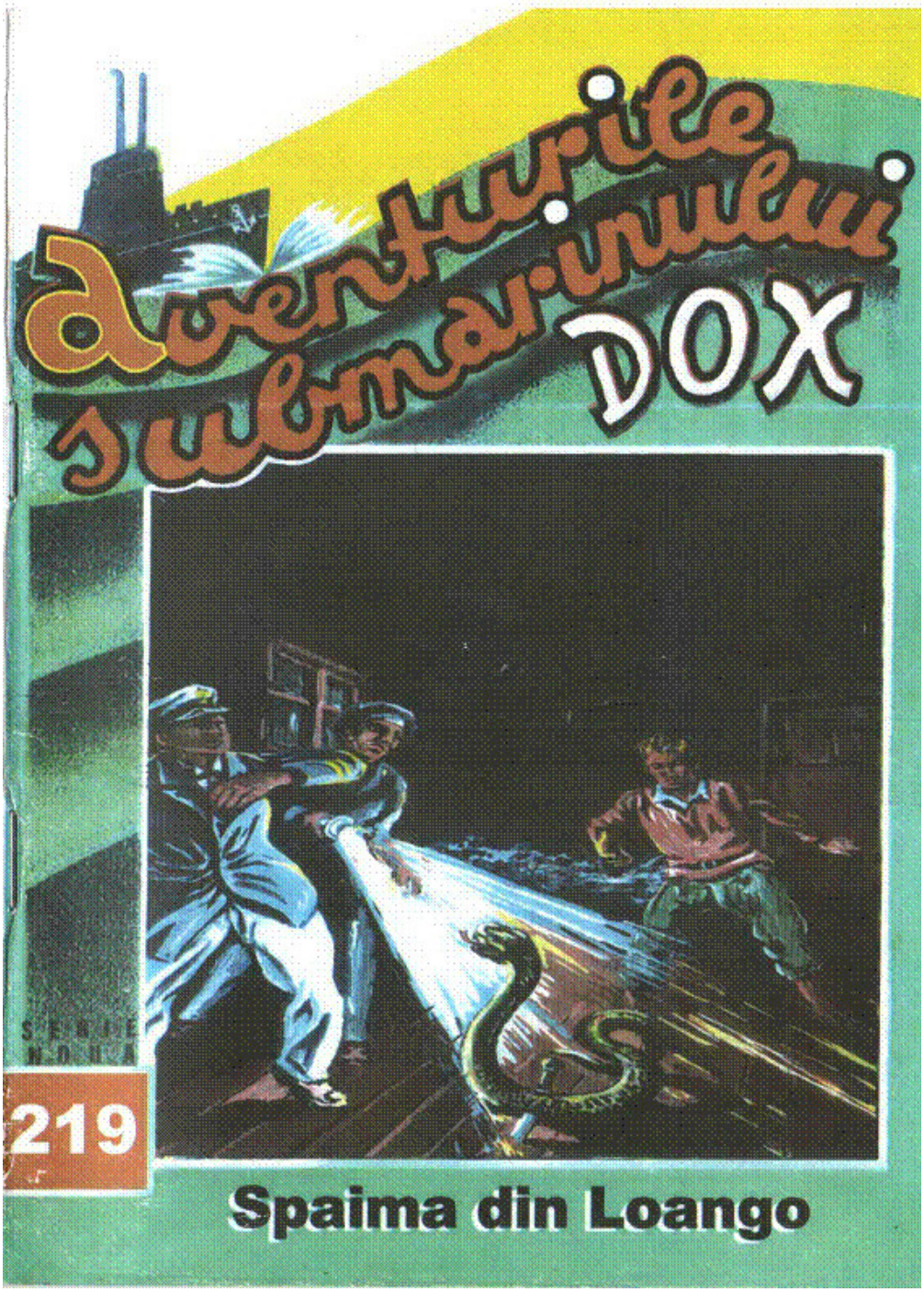
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
219
Spaima din Loango

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 219

SPAIMA DIN LOANGO

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

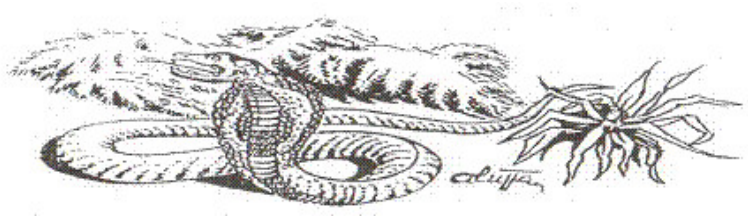

I
CA FUNCŢIONARI DE STAT

SUBMARINUL DOX al căpitanului Farrow se găsea departe în larg, în faţa oraşului portuar vest african Loango. George insistă atât de mult până ce îl convinse pe tatăl său, să debarce pe uscat, odată cu venirea serii. El intenţiona să-i ia cu el, în afară de Petre uriaşul, timonierul şi prietenul său şi pe doctorul Bertram care era în acelaşi timp cercetător, doctor şi un pasionat colecţionar de tot felul de relicve naturale. Tatăl său, căpitanul Farrow urma evident să li se alăture celor trei.

Ei se gândeau că pentru această mică expediţie le-ar fi suficient dac-ar monta o mică barca de aluminiu şi ar lansa-o la apă.

La o oră după lăsarea întunericului, îşi şi puseră intenţia în aplicare, debarcând undeva departe de oraşul propriu zis. Ascunseră mica barcă de aluminiu într-un desiş, astfel ca ea să nu poată fi lesne descoperită, chiar dacă ar fi să întârzie pe uscat, timp de mai multe zile.

Pe timpul absenţei căpitanului Farrow, comanda vasului său, a fost preluată, cum era şi normal de primul ofiţer de pe bord, după Farrow, adică de Rindow. Care se dovedise întotdeauna un om foarte capabil şi responsabil.

Cei patru, Farrow, George, Bertram şi Petre, se apropiau încetul cu încetul de oraşul, în care domnea încă o animaţie suficient de mare, chiar la ora aceea suficient de târzie.

— Nu mă aşteptam la atâta agitaţie. În portul ăsta, mărturisi doctorul Bertram. Dar este ceva tipic, aşa cum întâlnim de obicei în orice port al lumii! Cu atât mai bine, vom bate mai puţin la ochi.

George şi Petre o luaseră ceva mai înainte, iar căpitanul şi doctorul îi urmau pe primii de aproape. În curând ajunseră la marginea oraşului, apoi o tăiară spre centru. De-ndată ce dădură într-o mare arteră de circulaţie, care pornea direct din port şi se termina în centru, căpitanul şi cu Petre îşi schimbară locurile, astfel încât acum, Farrow şi cu fiul său erau în frunte, în timp ce doctorul şi cu Petre îi urmau pe aceştia de la vreo şase metri depărtare.

— Mă întreb dacă are loc vreun eveniment deosebit astă seară aici, tată. Vezi toţi oameni merg parcă-n direcţia pe care am apucat-o noi, nici unul nu vine din direcţie contrară. Poate că se serbează vreun praznic al oraşului, sau ceva asemănător.

— O să ne dăm noi seama imediat, fiule! N-avem decât să ne-nscriem şi noi în traficul ăsta. Aşa vom bate foarte puţin la ochi.

De-abia pronunţă căpitanul ultimele cuvinte, că şi se apropie un negru de-o constituţie herculeană de ei şi le spuse pe o voce scăzută:

— *Masser* străini aici? Matamba arată *Masser,* unde mai plăcut aici este. Vrea *Masser* însoţeşte Matamba?

— E-adevărat că suntem străini aici, dar nu căutăm localuri de petrecere. Dar spune-ne ce-i cu vacarmul ăsta pe-aici? De ce aleargă toţi oameni în aceeaşi direcţie?

— Pentru că din nou, Spaima din Loango, făcut multă pradă în oraş. Toţi oameni vor să vadă cine şi cât a furat.

— Spaima din Loango, spui, dar ce-i asta?

— Mare tâlhar. Care mulţi prădat oraş.

Spusele negrului îi captară lui Farrow imediat atenţia.

— Păi de unde se ştie, că tâlhăria de faţă i se datorează din nou acestei „Spaime a Loangăi" zise Farrow.

— Pentru că lasă, mereu, semn acelaşi, pictură pe hârtie sau nisip cerc cu punct înăuntru. Spaima foarte puternic şi nu place străini.

— Tocmai de-aceea mergem şi noi într-acolo, hotărî căpitanul. Dar cum ziceam, unde aleargă oameni ăştia? La poliţie!

— Nu *Masser,* la casa de la care atacat şi prădat este.

— Cunoşti casa acestuia, se interesează mai departe Farrow.

— Casa lui e-n hotel *Masser.* Acolo a fost furat un om de către „Spaima". Hotel aparţine german. Pe german Hermann îl cheamă.

— Atunci neapărat trebuie să-l vedem, dacă este să ne ajutăm un compatriot la strâmtoare, zise Farrow mai mult pentru sine, decât pentru fiul său, sau negrul Matamba.

Acesta din urmă făcu o mutră ciudată, auzindu-l, după care întreabă:

— *Masser* vrea locuiască în hotel, ce aparţine *Masser* Hermann!

— Bineînţeles, dar nu trebuie să-ţi faci griji din cauza noastră continua căpitanul, poate puţin prea precipitat. Noi ştim să ne purtăm de grijă Matamba!

Oamenii cărora, cei patru camarazi li se alăturaseră, îşi încetiniră treptat mersul. Înaintea acestora şi-a camarazilor se afla o mare mulţime de oameni semn că se apropiaseră mult de hotelul unde avusese loc jaful.

Curând n-ar mai fi putut pătrunde prin mulţimea de oameni îngrămădiţi acolo, dacă Petre uriaşul şi Matamba nu le-ar fi deschis calea cu forţa braţelor.

Nu după mult timp se aflau în faţa hotelului, mic, dar curat care făcea o bună impresie ca ordin, comoditate şi plasament, calităţi recunoscute întreprinzătorilor germani de acest fel, pretutindeni în lume.

Camarazii pătrunseră în holul hotelului. Matamba dispăru brusc tocmai când căpitanul era pe cale să-i dea un bacşiş gras pentru informaţiile primite.

Personalul hotelului, consta, aşa cum se convinseră imediat, camarazii, din localnici, care în costumele lor de bumbac de culoare albă. Făceau o bună impresie şi păreau foarte harnici.

Căpitanului nu-i prea veni la socoteală, când văzu mai încolo pe cei patru poliţişti care făceau ancheta şi-a căror curiozitate asupra noilor veniţi era extrem de vie. Farrow ajunsese deja până la loja portarului când pe scările care duceau la primul etaj, un domn elegant care tocmai cobora, se prezintă şi-i întreabă, fără să şovăie câtuşi de puţin.

— Sunt comisarul Ribaud, domnilor şi bănuiesc c-aţi sosit chiar acum în Loanga şi nu ştiţi ce s-a întâmplat adineaori aici vreau să vă spun în hotelul ăsta, care de altfel este cât se poate de respectabil.

— Ştim şi noi, un negru uriaş, care ne-a însoţit pân-aici, a avut de grijă să ne povestească totul, răspunse Farrow.

— N-am prins încă făptaşul, se-nţelege, reluă comisarul, dar bănuim pe drept cuvânt c-ar putea fi un străin de locurile astea. Aşa că sper că nu mi-o luaţi în nume de rău, dacă v-aş cere să vă legitimaţi.

Era extrem de neplăcut pentru camarazi s-audă aşa ceva mai ales că nici unul din ei n-avea un paşaport valabil. Zâmbind aproape cu meticulozitate, probându-şi încăodată sângele rece care nu-l părăsea niciodată în asemenea situaţii, Farrow mimă la portofel, îl trase afară, de parc-ar fi vrut în următorul moment să-l deschidă.

N-o făcuse însă, ci-n momentul următor continuă.

— Monsieur Ribaud, sunt însărcinat din partea guvernului cu-o misiune specială, trebuie ca împreună cu oameni mei, să-mi termin ancheta asupra „cazului X”, să-l arestez pe făptaş şi să-l fac nevătămător. Mi-ar face plăcere să vă am colaborator. Veţi înţelege de ce vă vorbesc intenţionat în şoaptă. Nimeni nu trebuie să ne recunoască ca agenţi şi de aceea lucrăm sub acoperire şi arătăm cum arătăm. Vrem să

trecem ca marinarii, care îşi petrec câteva zile pe uscat, înţelegeţi ce vreau să spun?

Comisarul se-nclină îndatoritor şi uită să mai ceară împuternicirea specială.

— Prin urmare, mă numesc Roule, deci căpitanul Roule, continua zâmbind, Farrow şarada. De asemenea şi camarazi mei au aceiaşi misiune.

Farrow ştia prea bine că dansa pe-o sârmă deasupra prăpastiei, dar din păcate nu prea avea de ales.

Comisarul Ribaud, începu să-i raporteze, în vreme ce Farrow îşi puse portofelul la locul său, în buzunarul uniformei.

— N-am putut găsi pân-acum nici o urmă a făptaşului, care s-a dovedit extrem de abil. S-ar putea că este foarte înalt, aşa cum au raportat toţi care l-au văzut, de obicei pradă numai bijuteriile, la bani nu se lăcomeşte. În oraş îi cunoaştem pe toţi potenţialii răufăcători, dar nu pare a fi unul dintre ei.

— Ne-am hotărât să ne-ncartiruim şi noi aici, în hotel. Poate-i trece prin cap, omului nostru să ne facă o vizită. Dac-ar face-o ar fi un excelent prilej de-ai face cunoştinţă. În caz că se va petrece aşa ceva, vă vom ţine la curent. Suntem deci înţeles?

Comisarul înclină din nou capul cu cea mai pură curtoazie franţuzească.

— Puteţi dispune de mine şi de oameni mei şi când ridică capul, ochii îi străluceau, zâmbindu-le se simţea fără îndoiala măgulit că uni din sfera înaltă a serviciului secret va apela la serviciile sale.

— Se-nţelege că-n public nu se face să ne arătăm împreună, continuă netulburat Farrow. Dacă făptaşul ne-ar vedea întâmplător, ar intra de-ndată la bănuieli. Trataţi-ne ca pe nişte străini ale căror documente tocmai le-aţi verificat.

— Atunci totul este în regulă, spuse tare comisarul Ribaud cu-n surâs îndatoritor, scuzaţi deranjul, domnilor! Şi cu asta se retrase în mare grabă.

Căpitanul, se-ndreaptă apoi spre loja portarului, unde a trecut într-un registru, numele alese de acesta pentru camarazi săi. Noii veniţi căpătară camerele opt, nouă şi zece, căpitanul dorind să stea în aceeaşi cameră cu fiul său.

Păşiră împreună în camera numărul opt şi după ce se asigur, că sunt uşi deschise şi urechi nepoftite care să-i asculte, căpitanul se adresă camarazilor.

— Aţi auzit ce i-am declarat comisarului Ribaud. Suntem prin urmare autorităţi deghizate ale statului francez şi trebuie

să ne comportăm ca atare. În consecinţă ne-am angajat prin asta să-l prindem pe făptaşi. Poate că ne va face totuşi o vizită, pentru că patru marinarii străini, care trag la hotel poate însemna totuşi, o pradă, nu de aruncat. Camerele noastre au uşi de legătură şi le vom lăsa deschise, pentru ca noaptea să venim unul în ajutorul celuilalt dacă va fi cazul.

Camera şapte unde s-a petrecut ultimul atac este legată de camera opt, care ne aparţine, trebuie să mai verificăm odată, să vedem dacă n-au rămas urme pe care comisarul Ribaud le-a neglijat la prima cercetare. El la rându-i va fi prin apropiere, aşa că, prudenţă!

Comisarul se afla încă singur, în camera numărul şapte. După ce camarazii bătură scurt în uşă, păşiră înăuntru şi George îl salută pe comisar printr-o înclinare a capului, după care se-ndreaptă spre geam unde plasa de sârmă pentru ţânţari a fost tăiată.

George îşi dădu seama că această care avea ochiuri foarte fine, trebuia să fi fost tăiată, cu-n cuţit foarte puternic. O bucăţică infimă de pământ se găsea pe pervaz, dar de-aici nu se putea trage nici o concluziei, alte urme, nu au mai putut găsi deşi şi-au dat toată silinţa şi examinară extrem de meticulos toată încăperea.

— Aşa s-a petrecut mereu, domnule căpitan, spuse Ribaud. Niciodată n-am putut găsi vreo amprentă. Necunoscutul nostru spărgător trebuie să fi purtat mânuşi şi să fi lucrat cu o deosebită grijă.

— De aici se poate trage o concluzie, că hoţul face parte din cercul albilor, conchise Farrow.

— Nu tocmai. Şi negrii au învăţat între timp multe din trucurile albilor.

— Hm, aveţi totuşi vreo bănuială asupra cuiva domiciliat în Loango?

— De fapt, nu, domnule căpitan. La început l-am bănuit pe Gaston Armand patronul unei crâşme unde se petrec tot felul afaceri de necurate, dar n-a ieşit nimic din asta. N-am putut dovedi nimic. În actele sale, sunt înregistrate o serie de condamnări pe care le-a suferit şi executat deja, în Franţa. Asta nu-nseamnă mare lucru aici, atâta timp cât nu i se poate dovedi nimic.

— Cum arată acest Armand? Ar putea dintr-o singură lovitură să doboare un om. În cazul unui asemenea atac tâlhăresc?

— Da. Armand are o statură de uriaş. N-aş vrea să am de a face cu el. De altfel dacă n-ar fi atât de puternic cu greu şi-ar fi putut stăpâni clienţi care-i calcă localul atâta amar de

vreme, în localul său, îşi serveşte singur oaspeţi, pe cei ce fac scandal, îi aruncă tot singur, afară. În această privinţă la el domneşte pacea şi liniştea. Nimic nu i se poate reproşa din acest punct de vedere. Are forţa unei adevărate gorile.

— Trebuie neapărat stabilit unde se afla Armand în momentul comiterii jafului.

— Am chemat la mine omul care-i supraveghează îndeaproape, pe Armand şi mi-a raportat că nu şi-a părăsit localul, răspunse comisarul Ribaud.

— Atunci cel puţin acest caz, nu intră-n discuţie domnule comisar. Am senzaţia că noi vom fi următoarea victimă a tâlharului.

— Ar trebui să las câţiva oameni în hotel, care să vă vină în ajutor. În caz de nevoie, spuse francezul.

— Nu vă faceţi griji din cauza mea şi-a oamenilor mei. Noi digerăm uşor o asemenea lovitură. Nu cred că hoţul va veni în noaptea următoare, cutezând să facă aceiaşi faptă de două ori în acelaşi hotel, într-un timp aşa de scurt. Ferestrele dau totuşi spre grădină, unde sunt numeroase tufişuri care pot acorda o bună acoperire în caz de nevoie. Poate că este chiar acum acolo şi ne observă, trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile.

— Grădina a fost cercetată cu mare grijă de oameni mei, domnule căpitan şi nu cred că mai este cineva acolo.

— Poate că se află prin mulţimea care se află în faţa hotelului. În mulţime întotdeauna se poate ascunde cel mai bine cineva. Dar s-a făcut târziu. Noi vom merge la culcare. Vă dorim noapte bună, domnule comisar.

— Multe mulţumiri, domnule căpitan.

Camarazi s-au retras în camerele lor, după ce au lăsat larg deschise uşile ce făceau legătura între ele. Căpitanul a organizat paza astfel încât la fiecare două ore cineva să preia schimbul.

Doctorul Bertram a făcut primul schimb, l-a urmat Petre, apoi George şi în sfârşit căpitanul.

George a adormit imediat, noaptea scurgându-se la început în linişte. După ce l-a sculat, Petre i-a împărtăşit că pân-atunci nimic deosebit nu s-a întâmplat. Petre observă că cele două gărzi pe care le-a pus comisarul au verificat de două ori grădina.

Tânărul însă spuse:

— Dacă indicaţia vine de la comisarul Ribaud, atunci n-a fost prea înţelept din partea lui. Noapte bună Petre!

George îşi desfăcu banduliera şi se aşează lângă geam. Afară era încă întuneric. Din cerul presărat cu stele de la

tropice, tânărul putea distinge doar frânturi, întrucât copacii înalţi cu coroanele lor bogate, acopereau aproape întreaga perspectivă. Insectele şi păsările de noapte îşi făceau programul lor obişnuit, cu care era deja familiarizat. Din când în când doar ţipătul unui Gecko, mai făcea notă discordantă George era obosit de şi nu-i prea venea să recunoască şi-şi ţinea cu greutate ochii deschişi. Pe de altă parte fotoliul comod şi aerul greu nu erau menite a-i face mai vioi. Se ridică şi merse-n camera alăturată, unde respiraţia regulată a doctorului îi trăda somnul, se uită puţin şi prin geamul acestuia, dar nu a descoperit nimic.

Cercetă şi camera lui Petre care avea un somn foarte uşor şi a reuşit să nu-l trezească, dar nu descoperi nimic nici aici. Se uită şi pe fereastra acestuia, de unde de la o distanţă mai mică a putut distinge două tufişuri pe ale căror crengi şi frunze străluceau nişte licurici. Câteodată o umbra întunecată fâlfâia pe deasupra acestora, un liliac sau un fluture de noapte.

Din obişnuinţa, George ţinea mâna pe pistol, gata oricând să facă uz de armă.

Dintr-odată George tresări. Nu s-a mişcat oare ceva acolo în tufiş? Se putea foarte bine să fi fost un şarpe sau Gecko, dar oricum lui George zgomotul i se păru ciudat.

Timp îndelungat George a ţinut sub observaţie tufişul. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era pe punctul să renunţe când zgomotul se repetă. Din nou nu-şi putea da seama ce a fost.

S-a dus în camera doctorului în speranţa că va putea vedea mai bine tufişurile din faţă, dar şi-a dat seama că se înşelase.

Aici nu putea vedea nici cât din camera lui Petre.

De-odată o umbră a crescut parcă din pământ în faţa ferestrei lui Petre, devenind din ce în ce mai mare. George s-a dat puţin înapoi şi a privit cu încordare. A văzut un braţ înarmat cu un cuţit care se ridica la înălţimea geamului, încercând să taie plasa de sârma. Tânărul îşi trase imediat arma de la cingătoare.

II
DOMNUL „X” ÎŞI FACE APARIŢIA

ZGOMOTUL UŞOR pe care-l făcuse George trăgându-şi pistolul, părea să-l fi alarmat pe intrus, întrucât fâsâitul înceată deodată, la geam şi umbra dispăru aşa cum apăruse.

Tânărului aproape că-i veni să creadă că a căzut pradă unei halucinaţii. Se convinse pipăind cu mâna stângă de-a lungul ramei ferestrei. Aşa era, plasa fusese pe alocuri străpunsă. Dar unde dispăruse omul, se pitise undeva, sau era chiar sub geam gata să-şi reia munca de-ndată ce s-ar fi crezut în siguranţă?

Poate că va apărea din nou, dacă nu-i dau de bănuit. Mişcările omului au fost atât de repezi cum nu le-ar fi putut bănui nimeni la un om la o asemenea înălţime, care tocmai de-aceea par puţin greoi.

George s-a dat doi-trei paşi înapoi, aşteptând cu încordare ca umbra să apară. Se gândea chiar să meargă în grădină să cerceteze acolo, întrucât aşteptarea care devenise îndelungată începuse să-l plictisească. Din camera tatălui său, distinse acum un zgomot uşor. Îl cuprinse teama, să nu fi reuşit să pătrundă în camera lor şi să-l neutralizeze pe căpitan, în timp ce îşi pierdea timpul pe aici.

Zgomotul îl auzi din nou. Uriaşa silueta îşi făcea cu adevărat de lucru la camera tatălui său, mai bine zis la fereastra, camerei lor. Repede, dar fără să facă cel mai mic zgomot, George se strecoară până la uşa de comunicaţie între cele două camere, pândind de aici. În ciuda întunericului, a putut să recunoască cum omul tăiase deja în trei părţi reţeaua de sârmă, pentru a putea pătrunde nestingherit înăuntru.

Tânărul ridicase pistolul şi trase intenţionat alături. Voia prin asta să-şi deştepte camarazi şi să-l înspăimânte pe hoţ.

Silueta uriaşă dispăru repede de la geam, tocmai pe când mica lampă de buzunar de la măsuţa căpitanului pâlpâi în întuneric. Căpitanul strigă imediat.

— Ai nimerit George?

— Am vrut doar să-l avertizez pe hoţ, tată, dar nu cred c-am procedat bine. Ar fi trebuit să aştept până ce intră în cameră, aşa nu ar mai fi putut să scape. Dar te rog să nu râzi, mi-a fost frică să nu te rănească!

Dar lui Farrow nu-i trecu prin cap, deloc să râdă. Se ridică numai din pat şi merse spre fiul său care intrase în camera.

— Repede, trebuie să căutăm în grădină, zise căpitanul. Doctorul Bertram şi Petre apărură în cameră, de-abia îşi

traseră pantaloni şi-şi încinse centurile. George le împărtăşi şi celorlalţi întâmplarea, doctorul se mărgini să spună:

— Ei drace!

George s-a repezit la geam şi a coborât plasa de sârmă pentru a putea privi mai bine în grădină, dar era prea întuneric afară pentru a mai putea vedea de sus pe cineva. Voi să se desprindă de pervaz, dar un simţământ nelămurit, nu-l lasă să se coboare pe geam cum avusese intenţia. Asta i-a fost şi salvarea, întrucât necunoscutul se afla ascuns chiar sub fereastră, după ce fusese surprins de tânăr. Acum că se deşteptară cu toţi crezu că-i mai nimerit s-o rupă la goană, camarazi auziră paşi pe pietrişul care presăra cărările gradinei. Alergarăm cu toţi la geam, doar pentru a le permite o ultimă privire chiar când reuşi să dispară în dosul unui tufiş. În momentul următor se auziră bătăi puternice în uşă.

Directorul hotelului şi mai mulţi angajaţi ai acestuia, treziţi de zgomotul împuşcături; stăteau deja pe coridor, căpitanul le deschise uşa şi le spuse:

— Chemaţi imediat poliţia şi puneţi-vă în legătură cu comisarul Ribaud. Spuneţi-i că necunoscutul a-ncercat să pătrundă cu forţa în camera noastră. El nu poate fi departe, poate se ascunde chiar în grădină.

George încalecă pervazul ferestrei şi dispăru în grădină. În timp ce tatăl lui mai vorbea cu hotelierul.

— Vrei să-l prinzi singur pe individ, îi întreabă descumpănit Farrow.

— Cel puţin voi încerca, tată. Petre sări după el şi căpitanul şi doctorul i-a urmat nevoind să-i lase singuri. Toţi şi-au luat lămpile de buzunar cu ei şi-acum au dat imediat de urmele intrusului, lăsate şi care duceau până la un tufiş. Camarazi înconjurară tufişul şi acum se aflară în faţa unei întinderi plate acoperită cu iarbă. Aici urmele se sfârşiră, întrucât iarba uscată şi scurtă nu se imprimară urmele.

După această porţiune acoperită cu iarbă, venea zidul grădinii şi de-aici se dădea în stradă.

— Avem nevoie de un câine de urmărire, spuse George. Hoţul a trecut strada şi a dispărut poate pe terenul viran dintre cele două case, de colo.

Camarazi căutară mai departe dincolo de strada propriu-zisă urmele hoţului, dar întrucât pământul era acoperit cu o iarbă scurtă şi uscată le era imposibil să mai descopere ceva. Se opriră să se sfătuiască ce-i de făcut George era de părere să continue cercetările, dar căpitanul crezu că-i mai cuminte să se întoarcă deocamdată cu toţii la hotel.

Între timp apăru şi comisarul Ribaud cu doi din funcţionarii săi. Salutul a fost scurt, aproape ca cel folosit la serviciu.

— Se poate urmări mai departe, vreau să spun, sunt urme vizibile? întreabă Ribaud imediat.

— Nu se poate trage nici o concluzie, spuse Farrow. N-ar fi decât pierdere de timp.

— Şi avansul acestuia se măreşte cu fiecare minut spuse doctorul Bertram, cu obiectivitate.

— Avem un câine poliţist foarte bun şi comisarul a dat ordin celor doi funcţionari să-l aducă.

— Pe câine îl cheamă Jules, strigă comisarul în direcţia lui. În febra urmăririi, nici camarazi şi nici funcţionari de poliţie francezi nu observară cum s-a schimbat cerul nopţi. Doctorul Bertram le atrase atenţia că s-a înnourat serios şi un nor gros era chiar deasupra lor. Ribaud înjură, în timp ce Petre constată:

— O să fie furtună! Şi încă una foarte puternică, spuse comisarul. Furtunile pe aici sunt rare, dar atunci când apar, sunt şi foarte puternice.

— Ghinion, îi scapă căpitanului.

Înainte de a izbuti să ajungem la hotel, camarazi şi francezi fură muiaţi până la piele, căci furtuna cum se întâmplă să fie la tropice părea să fie o adevărată rupere de nori. Rafale de fulgere brăzdară cerul şi iluminară oraşul şi străzile sale, fantomatic. Trăsnetele aproape că nu mai conteneau. Odată ajunşi la hotel, trebuiră să se schimbe şi să-şi ia haine uscate. Furtuna mai dură încă mai mult de o jumătate de oră. După ce fulgerele se mai răriră, trăsnetele conteniră şi ele şi nu după mult ploaia încetă, aşa cum ai închide deodată un robinet pe cerul nopţi arătându-se din nou miriadele de stele.

Directorul hotelului le servi cafea caldă, apoi comisarul Ribaud se despărţi curând luându-şi la revedere. Furtuna ivită fusese de mare ajutor spărgătorului, întrucât a şters toate urmele, căci un câine oricât de bun ar fi fost nu l-ar fi putut găsi.

După ce camarazii se-ntoarseră din holul hotelului în camerele lor căpitanul Farrow le spuse:

— Culcaţi-vă şi voi vreo două ore. Eu rămân de veghe, zorii nu mai sunt departe acum.

În camere, au fost instalate noile plase de sârmă la ferestre, în timp ce camarazi îi urmară sfatul comandantului lor, pentru un pic de somn. George adormi imediat, ce a fost

convins că tatăl său făcea de veghe, deşi nu credea că hoţul se va mai întoarce.

Tânărul se înşeală însă pentru că o jumătate de oră mai târziu se auzi din nou la geamul lor, zgomote uşoare însă clare. Spărgătorul ăsta se pare că este un tip deosebit de perseverent, pentru că după ce fusese alungat cu-n glonte de revolver să mai îndrăznească încă în aceiaşi noapte să se întoarcă la locul faptei, pentru a-şi relua munca astfel întreruptă. Peste o jumătate de oră se va face lumină, după socoteala căpitanului, dar pân-atunci voia să profite de timpul rămas. Căpitanul se apropie încetişor de fereastră, ferindu-se să facă zgomot, zgârieturile şi fâsâiturile se şi auzeau mai clar. Farrow recunoscu lesne braţul omului care se străduia să taie plasa de ţânţari.

Deodată şi-a dat seama că omul de afară, a făcut o mişcare bruscă şi instinctiv căpitanul s-a dat deoparte. Asta i-a salvat viaţa, pentru că un obiect zbură pe lângă el şi se-nfipse la capătul patului unde se odihnea capul lui George. Fusese un cuţit aruncat de către hoţ.

Să se fi înfuriat brusc hoţul c-a fost iniţial tulburat de către glonţul lui George? Înainte ca Farrow să fi avut timpul să-şi tragă pistolul se auzi fâsâit de frunze, trosnete de crengi, dar după ce se apropie de geam, nimic nu mai era de văzut întrucât omul dispăruse în spatele tufişurilor.

George se deşteptase instantaneu la zgomotul făcut de aruncarea cuţitului şi câteva secunde mai târziu, apărură în pragul uşii, Petre şi doctorul Bertram, care dorea să ştie ce s-a întâmplat.

— Omul nostru este periculos, spuse căpitanul. A tăiat doar puţin din plasa geamului, s-a depărtat un puţin şi a aruncat cuţitul. Voia să se răzbune pentru glontele tras de George. Am sesizat mişcarea bruscă a acestuia şi m-am putut salva, trăgându-mă repede de-o parte.

— Acum avem cel puţin un obiect al acestui necunoscut şi după el poate ca Jules, câinele poliţist să-i i-a urma.

— Atunci trebuie să-i înştiinţăm repede pe Ribaud şi pe oameni săi să vină cu câinele, li sfătui doctorul Bertram.

Încăodată apăru trezit din somnul său, directorul hotelului, rămase stupefiat când auzi de atentat. Căpitanul zâmbi, când îi mărturisi:

— Îmi închipui că aţi fi mai bucuros, dac-am trage acum la alt hotel.

— Nu, domnilor. Desigur c-aş prefera ca ticălosul să fie prins, pentru că astfel de atacuri s-ar mai putea repeta, hotelului îi va merge vestea proastă.

— Este necesar să-i mai telefonăm odată lui Ribaud. Ca să vină cu câinele aici. Poate că vom reuşi de data asta să-i venim de hac tâlharului. Directorul hotelului îl roagă pe Farrow să vorbească el la telefon.

Comisarul înjură una bună, când auzi de noul atac şi promise să vină, cât de repede poate, aducând şi pe poliţistul care avea în custodie câinele de urmărire.

— Noroc că avem rezerve din plase de sârmă, suficiente. Altfel în curând ar pătrunde în încăpere atâţia ţânţari că nu s-ar mai putea sta în cameră, mai spuse directorul hotelului. Mă gândesc chiar dacă nu ar fi mai bine să dau ordine să se instaleze la ferestre zăbrele. Poate că astfel vom reuşi să zădărnicim alte atacuri asemănătoare.

Farrow nu spuse nimic, în privinţă celor propuse de director. Era o problemă internă a casei şi de aceea nu-şi permitea să dea nici un sfat. Dacă hoţul va fi prins, atunci pentru o vreme era greu de crezut că se vor mai găsi alţi neisprăviţi dispuşi să-şi mai încerce norocul şi să-i jefuiască clienţi de lucrurile lor de valoare.

— Ei atunci vă urez mult noroc în prinderea făptaşului. Poate veţi reuşi de astă dată şi cu ajutorul câinelui, spuse directorul, parcă urmărind şirul gândurilor lui Farrow.

Într-un timp relativ scurt apăru, comisarul Ribaud. Cu funcţionarul care ţinea în lesă un câine, ai cărui ochi inteligenţi, făcură o bună impresie asupra camarazilor.

Părea un animal destoinic şi bine dresat. Jules pricepu imediat ce i se cere. Mirosi cuţitul pe care îl puse sub nas funcţionarul.

După ce funcţionarul a ajuns cu câinele la marginea zidului, dinspre partea ferestrei de unde a fost aruncat cuţitul, patrupedul zăbovi puţin, cu nasul în vânt, după care a luat imediat urma, trăgând puternic de lesa de care-l ţinea stăpânul.

Ribaud şi funcţionarul cu câinele îşi aprinseră imediat lămpile lor de buzunar şi dâre luminoase măturau peste tot întunericul.

George şi Petre uriaşul se asigurau că nici un atac să nu survină prin surprindere asupra acestora de partea stângă şi dreapta al drumului pe care-l urmau.

La capătul grădini, escaladară zidul, strada a fost trecută, s-a mers puţin printre cele două case de cealaltă parte a străzii spre terenul viran dintre ele, pe care camarazi îl mai cercetaseră.

De-acolo au mai traversat străzi sau ulicioare şi care se sfârşeau şi ele în stepa care începea de acolo.

Câinele îi conducea excelent şi nu a fost nici un moment nesigur pe el.

Între timp s-a făcut ziuă.

La o distanţă cam de un kilometru, se zărea marginea unei păduri.

Câinele i-a condus pe oameni tocmai într-acolo.

Ribaud devenise între timp nervos şi spuse:

— Va fi foarte greu pentru noi acolo în pădure, pentru că este un hăţiş de liane şi de arbuşti acolo, care ne vor pune mari piedici.

— Câinele este foarte bun, dacă va ajunge în apropierea hoţului va lătra cu siguranţă, spuse repede Farrow.

Comisarul Ribaud a dat numai din cap.

III
URMĂRIREA CONTINUĂ

— VEŢI MERITA CU PRISOSINŢĂ recunoaşterea întregului oraş Loango, dacă veţi reuşi să-l puneţi cu botul pe labe, pe acest bandit, spuse comisarul Ribaud, în modul său puţin emfatic de exprimare.

— Mulţumirea va trebui să o treceţi în contul dumneavoastră, zise Farrow dacă vom avea succes. Noi vom dispărea tot aşa cum am apărut, pe nevăzute.

— Aţi sosit cu un vas aici în Loango, a vrut să ştie Ribaud, pentru că eu nu am auzit să fi acostat vreun vas în port.

Aceasta era o întrebare cu tâlc, dar căpitanul şi-a păstrat cumpătul şi răspunse:

— Am venit cu un vapor special guvernamental, dar din motive lesne de înţeles, puţin înainte de a intra în oraş, ne-am dat jos şi am intrat în oraş pe jos.

Ajunseră la marginea pădurii şi de-aceea Farrow schimbă brusc subiectul discuţiei, exploatând situaţia:

— Pădurea este destul de luxuriantă, dezvoltată, dar probabil că hoţul a ales o potecă folosită de animale. Sunt de părere să mărim libertatea de acţiune a câinelui, lungind lesa.

Sfatul căpitanului a fost pus imediat în practică, Jules beneficiind acum de un spaţiu mai mare de manevră. Părea că miroase că cel căutat este prin apropiere întrucât trăgea cu putere de lesă. Poteca construită de sălbăticiuni şi folosită de hoţ, mergea şerpuind prin mărăciniş şi tufişuri.

Toţi membri expediţiei îşi traseră pistoalele pentru a face uz de armă în caz de nevoie. De-o parte şi de alta a cărăruii pădurea stătea ca un zid verde de nepătruns şi doar cu ajutorul unui cuţit ţi-ai fi putut croi drum pe-acolo, dar aşa ceva nu sesizară. Câinele trăgea de lesă tot mai departe şi deodată cu toţi erau într-o stare de euforie, explicabilă, întrucât erau de părere că deznodământul e aproape. A trecut un sfert de ceas şi apoi încă unul. Banditul trebuie să-şi fi ales sălaşul destul de departe de oraş.

Căldura şi atmosfera sufocantă a început să-i obosească şi tot mai frecvent îşi ştergeau frunţile ude de transpiraţie. Nici măcar furtuna şi ruperea de nori, n-au adus răcoarea mult aşteptată.

Deodată câinele s-a oprit şi comisarul nu şi-a putut reţine o înjurătură, deoarece un braţ mare de apă traversa de-a curmezişul pădurea.

— Dacă hoţul şi-a continuat drumul prin apă, atunci câinele îi va pierde urma, spuse Farrow.

— Cei de făcut? întreabă Ribaud. Să ne întoarcem sau cu ajutorul câinelui să continuăm totuşi urmărirea? Care parte trebuie să o preferăm, oare face râul acesta o cotitura spre dreapta? Dar atunci, ar duce iarăşi în apropierea oraşului.

— Haideţi să cercetăm mai întâi partea stângă, apoi pe cea dreaptă, spuse Farrow, dacă sunteţi de acord bineînţeles.

— Evident că suntem de acord, îl asigură Ribaud. George şi Petre s-au apropiat de apă, pentru a-i sonda adâncimea.

Râul nu este prea adânc, iar solul este tare şi pietros. Fără a mai aştepta sfârşitul convorbirii, între căpitan şi comisarul francez. George intră în apa râului şi-o luă spre malul stâng. Petre a vrut să-l urmeze, în timp ce Ribaud spuse:

— Mi se pare mie, sau la tufişul acela din dreapta o creangă este îndoită. Da, da acolo în dreapta. Asta dovedeşte că Spaima noastră n-a luat-o spre stânga, ci spre dreapta.

— Examinează te rog încăodată porţiunea, îl roagă Farrow pe timonierul său.

Petre merse repede la tufişul cu pricina şi-l examina cu atenţie, apoi se întoarse şi spuse:

— Nu se poate trage o concluzie fermă. Crengile de la primul tufiş sunt aplecate spre dreapta, dar la tufişul următor le-am văzut că sunt frânte în multe direcţii, dreapta şi stânga.

— Poate că domnul X, s-a oprit să mai respire la tufişul următor. Asta ar explica totul.

— Poate că la trecerea râului a alunecat de pe mal şi s-a prins cu mâinile de tufiş, încearcă să explice comisarul.

— Atunci să mergem spre dreapta, dar unde a rămas George?

Tânărul a luat-o spre stânga, gândindu-se că tovarăşi săi îl vor urma imediat în aceeaşi direcţie, după ce au înconjurat un tufiş mare, care intra adânc în râu, descoperi în tufişul malului o spărtură destul de mare. Crengile rupte şi vreascurile erau încă proaspete şi era clar că nu de mult un om îşi croise drum cu forţa prin desiş.

Cu mare precauţie ieşi din apă şi pătrunse prin spărtură în desişul cu pricina.

George s-a gândit că banditul şi-a croit numai cu greu pe-acolo drumul, întrucât fiecare pas trebuia cucerit cu greu. Aici avea el acum posibilitatea de-a anula handicapul pe care-l avusese la plecare. Se uită cu atenţie în toate părţile şi chiar înapoi, pentru a nu fi surprins de un eventual atac neaşteptat. Dar deocamdată nu s-a petrecut nimic, ajunse curând într-un luminiş, mai mare. Nimic şi aici. Să se fi înşelat oare? Urmele astea să fie ale vreunui animal mai mare care şi-a croit prin desiş drum să caute răcoarea apei? Dar

Jules n-ar fi trebuit între timp să fi ajuns aici? S-a decis să-i aştepte pe camarazi şi pe francezi, fără să-şi dea seama c-au apucat în direcţie contrarie. Un zgomot l-a făcut să se întoarcă. Ăsta-i cu siguranţă Petre!

George s-a întors şi… a înlemnit de uimire. Dintre tufişuri şi-a făcut apariţia un negru înalt şi lat în spate. Făcea o figură fioroasă şi păşi spre el cu cuţitul în mână.

Mâna tânărului s-a întins după pistol, dar fermoarul genţii în care-l ţinea se-nţepenise şi tocmai acum!

George a făcut un pas lateral, întrucât între timp negrul s-a mai apropiat de el, iar George nu-şi apucase încă arma Renunţă la pistol şi-şi trase pumnalul pe care i-l dăruise fiica prinţului indian, Sanja şi pe care o adora. Negrul s-a năpustit asupra tânărului care şi-a luat o poziţie de luptă. Cuţitul acestuia se ridică ameninţător, dar nu pentru a-i da lovitura, ci pentru a-l amenința şi George încearcă să-l facă să scape cuţitul din mână, o dată, de două ori, de trei ori, dar negrul râse numai arătându-şi dinţi albi printre buzele-i groase. George mai încearcă o lovitură asupra armei potrivnicului său, dar acesta mai scoase un rânjet-hârâit, strident, urmat de un blestem, după care s-a repezit şi-l apucă pe George strâns de beregată, astfel încât totul a început să se învârtească în faţa ochilor.

A început să lovească cu pumnalul la întâmplare în jurul lui dar nu l-a nimerit.

În cele din urmă George a simţit că-şi pierde cunoştinţa şi a căzut la pământ. Între timp căpitanul Farrow îşi strigă fiul.

— A luat-o înainte, dar în altă direcţie, răspunse Petre.

— Şi de ce-mi spui de-abia acuma?

— Aveam de gând doar să cercetăm şi malul drept al râului domnule căpitan.

— Se poate ca necunoscutul să fi pătruns numai până la tufişuri şi-apoi să fi făcut cale întoarsă. Să căutăm şi pe partea cealaltă. George are în asemenea situaţii un instinct de invidiat.

Camarazii şi francezii sau întors şi-au părăsit locul unde intraseră prima dată în apă şi au mers înapoi. Funcţionarul cu câinele mergea pe lângă ei, de-a lungul malului. Câinele mergea cu nasul în pământ, dar nu era clar, în care parte voia s-o apuce.

Ajunseră astfel în locul unde George ieşise din râu. Câinele schelălăi încet şi trase de zgardă către spărtura din tufiş, prin care tânărul fiu al căpitanului intrase mai înainte. Petre mergea în spatele omului care ţinea lesa câinelui. De-abia au intrat în luminiş în faţa lor li s-a înfăţişat un spectacol

uimitor. Jos la pământ zăcea o făptură omenească, iar un negru uriaş stătea ca o coloană lângă el, privindu-l de sus. De-ndată ce negrul a devenit conştient de prezenţa camarazilor, a făcut, iute ca fulgerul o săritură ca de panteră, spre marginea luminişului şi în curând l-a înghiţit pădurea.

Camarazii nu se mai sinchisiră de negru acum şi-şi îndreptară toată atenţia asupra celui căzut la pământ.

La început Petre, apoi doctorul se aplecară asupra lui George şi-n final, doctorul Bertram îi asigură:

— Nu este nimic, grav, cred că mai mult spaima decât atacul i-a dăunat tânărului nostru.

Cu toate astea au mai durat cinci minute, până ca George să-şi vină complet în simţuri. După ce a deschis ochii şi a privit la început dezorientat în ochii camarazilor şi apoi în cei ai francezilor, zâmbi şi spuse:

— Am crezut că s-a sfârşit cu mine. Individul ăsta are nişte degete ca nişte foarfeci uriaşe de fier.

— L-ai rănit? întreabă căpitanul Farrow.

— Da de unde! Nu prea ne-am luptat împreună. Am căutat să-l fac cu ajutorul pumnalului să scape cuţitul din mână, dar nu mi-a reuşit. Atunci m-a prins de gât.

— Şi te-a strâns puţin, spuse doctorul clătinându-şi capul, între timp George cu ajutorul lui Petre s-a ridicat de jos şi a dat afirmativ din cap.

— Merge de-acum! Dar Petre pe unde a luat-o hoţul? Propun să ne odihnim câteva clipe, spuse comisarul Ribaud, pentru a-i da tânărului un răgaz să-şi revină.

— Nu şi pentru mine, eu mă simt de-acum minunat, îi asigură el, nerăbdător să reia urmărirea.

Căpitanul nu a mai spus nimic, ci-şi mişcă capul gânditor.

— Ei, Petre, de unde vrei să începem? întreabă George preluând iniţiativa.

— Negrul a dispărut în tufişul de acolo, zise Petre arătând spre locul pe unde a dispărut hoţul. Înverşunat George a pornit într-acolo urmat îndeaproape şi de ceilalţi, în timp ce Jules, aproape că nu mai era de ţinut în lesă.

— Lasă-l pe Petre să meargă înainte, ordonă căpitanul în franţuzeşte limbă pe care o folosea, atâta timp, cât erau cu francezi prin preajmă.

George nu s-a mai opus şi-a dat şi singur seama, că tatăl său avea o mare experienţă şi ştia ce spune, aşa că Petre uriaşul s-a pus în fruntea micului grup. În urma lui mergea George.

Au ajuns repede la locul pe unde a dispărut negrul, se vedea bine că acesta este dezorientat şi obosit, deoarece,

drumul nu-i era tocmai sigur, de-a dreapta şi de-a stânga, erau multe crengi rupte şi frunze mototolite.

Petre şi-a grăbit pasul pentru a reduce din distanţa care-i despărţea de bandit, în timp ce privirile lui George alunecau în dreapta şi-n stânga de parcă s-ar fi temut de un atac iminent din partea acestuia.

O jumătate de oră a durat marşul acesta, până ce ajunseră din nou la malul râului, care făcea o cotitură mare, de unde începea din nou o porţiune deasă de junglă.

— Iată-ne, nu mai avansaţi, ca mai înainte, costată cu amărăciune şi ciudă Ribaud. Acum din nou se pune întrebarea ce vom face, ne-ntoarcem, sau continuăm urmărirea?

Căpitanul s-a gândit puţin înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî:

— Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în oraş. Negrul a străbătut o bună bucată de drum prin apă, de aceea câinele nu ne mai este de folos. Cine ştie când şi-a reluat drumul pe uscat! Mai cred că dorinţa de răzbunare a acestuia este atât de mare, încât ne va vizita din nou şi încă foarte curând, în oraş. De aceea nu mai consider necesar să-l mai urmărim. Pe de altă parte dacă ne-ntoarcem, negrul va spune că nu suntem în stare să ne-ndeplinim sarcina până la capăt şi asta va fi în favoarea noastră.

Argumentele lui Farrow nu părură a-l convinge pe Ribaud, da camarazii fură de acord.

— Păcat că nu l-am văzut mai de aproape pe negrul ăsta, aş şti atunci cu siguranţă cum arată, zise comisarul pe drumul de întoarcere.

— În privinţa asta, vă pot fi eu de folos întrucâtva, îl consolă George. Tatăl meu v-a spus doar că la intrarea în oraş, un negru de o constituţie herculeană ne-a acostat, oferindu-se să ne ducă în localurile de plăceri şi distracţii ale portului.

L-am văzut atunci faţa la lumină reclamelor luminoase şi ale lămpilor stradale. Atunci îşi spunea Matamba.

— Matamba! Matamba! Dar e cu neputinţă, strigă comisarul. Asta e doar o iscoadă a poliţiei şi i-a adus nenumărate şi preţioase servicii.

— Poate că joacă un rol dublu fu de părere Farrow. Dacă fiul meu l-a recunoscut, atunci nu poate fi decât el.

— Ce ticălos! Dacă e el într-adevăr, atunci se va întoarce către seară în căsuţa sa de la marginea oraşului. Am să-i fac o vizită şi va regreta că m-a cunoscut! Camarazii se apropiară acum fără grabă de oraş. Comisarul reluă:

— N-ar fi mai bine să-i facem chiar acum o vizită? S-ar putea să se fi întors acasă.

— Nu cred ca făcut-o. Dar dacă drumul nu e prea lung, nu văd de ce n-am face-o. De stricat nu strică, dacă mai verificăm?

— Drumul nu e lung, o luăm chiar aici pe stânga Funcţionarul cu câinele o şi cotise înspre stânga, dorind s-o ia peste câmp.

Deodată George arătă înspre o coloană de fum, care se vedea nu prea departe în drumul lor.

— Ei drace! Da-i chiar în direcţia casei lui Matamba. Nu cumva…

Nu-şi termină fraza, ci-şi iuţi numai paşii. Tot astfel făcură şi camarazii şi, deşi era greu de crezut, era posibil ca Matamba să fi ajuns acasă mai repede decât şi-o imaginau ei. Pe măsură ce se apropiau Ribaud se convingea tot mai mult, cui aparţinea casa în flăcări.

— Poate că a ascuns un canu în apropierea râului şi astfel a putut ajunge atât de repede acasă, oferi comisarul o explicaţie. Acolo-n stânga curge din nou râul nostru.

— Poate a dat foc casei, ca să facă să dispară urmele prădăciunilor sale.

IV
O NOUA FAPTĂ A LUI MATAMBA

O MARE MULŢIME DE OAMENI s-a strâns ca la un spectacol, în faţa casei arzând. Nu se mai putea face nimic întrucât lemnul uscat din care era construită casa ardea ca o torţă, alte clădiri nu erau în jurul ei, întrucât casa era izolată şi pe de altă parte nu adia nici un vânt în aceste condiţii fumul se ridica ca o lumânare în sus când camarazi de pe Dox şi reprezentanţi autorităţi franceze s-au apropiat.

Din cele ce se povesteau în mulţime, se putea deduce că Matamba a fost prins în casă şi a ars împreună cu ea. Sau era numai un zvon fals? Cine putea şti?

Căpitanul, în orice caz nu credea în vorbele oamenilor deşi Ribaud nu excludea această posibilitate. Poate că-n graba lui şi uşor ameţit de alergare Matamba a aprins din greşeală ceva în casă şi a leşinat din cauza fumului. Cel puţin asta era explicaţia pe care a oferit-o comisarul lui Farrow. Acesta însă clatină din cap neîncrezător.

— S-ar putea crede şi aşa ceva, dacă Matamba ar fi fost rănit în acest caz un acces de ameţeală, ar fi fost explicabil, aşa însă nu prea cred domnule comisar.

— Poate că tocmai asta este intenţia lui Matamba, de-a face să se creadă c-a pierit în incendiu. La viclenia acestuia nici n-ar fi exclus, interveni doctorul Bertram.

— În acest caz vă propun să-i veniţi în întâmpinare şi să-l menţionaţi în acte ca „oficial" decedat. În acest caz o să-i adormiţi vigilenţa domnule comisar, propuse căpitanul.

— Excelentă idee, continuă Ribaud.

Câţiva negri din apropiere, înarmaţi cu căngi lungi începură a concentra focul într-un loc.

— Dacă este declarat mort, Matamba, poate să-şi ia tălpăşiţa şi să-şi înceapă şirul fărădelegilor în cu totul altă parte, spuse Petre.

— Nu putem împiedeca asta, nici dacă nu-l declarăm mort, Petre, spuse căpitanul.

Petre nu avu ce face. Şi admise că aşa este.

După ce s-au prăbuşit toţi pereţii casei, camarazii părăsiră locul sinistrului, poliţistul duse câinele la adăpost, iar Ribaud îi însoţi pe camarazi până la hotel. Acolo luară împreună un mic dejun şi deşi nu mai amintiră de Matamba, acesta rămase în mintea tuturor, în cele din urmă căpitanul a reluat tema discuţiei:

— În contuzie, nu numai că negrul n-a pierit în incendiu dar sunt de părere că-n noaptea următoare ne va face înc-o

vizită. Firea lui este de aşa natură şi-l face să nu se împace cu gândul înfrângeri, este de dornic de revanşă şi răzbunător. Propun să ne odihnim cât mai bine, pe timpul zilei, când nu ni se poate întâmpla nimic şi să fim cu ochi în patru la noapte. Când poate avem norocul să-l prindem.

— Totuşi o să pun şi pe timpul zilei un om de pază la hotel, propuse comisarul.

Căpitanul îi mulţumi călduros. În cele din urmă Ribaud suprasolicită, propunând:

— Cred că-i mai bine să postez doi oameni de pază.

— Asta-i şi mai bine, îi cântă în strună Farrow. Doi ochi nu văd cât patru!

Comisarul Ribaud îşi luă la revedere. După puţinele ore pe care le dormiseră şi după marşul obositor prin junglă, era normal să fie obosit, de altfel acest lucru se-ntâmplă şi cu camarazii.

Nu merseră însă la culcare înainte de a-i fi văzut pe ambii poliţişti cum îşi iau postul în primire şi cum patrulează, de colo până colo. Când Farrow se trezi, soarele strălucea sus la orizont. După ce se spală îşi trezi şi camarazi, care-şi făcură în arabă toaleta şi coborâră, în restaurantul hotelului. Celor doi paznici poliţişti le trimise vorbă că serviciul lor de patrulare pe ziua de azi îl puteau socoti încheiat. Cei doi se retraseră, îi raportară lui Ribaud, care reveni la hotel, comisarul povesti că-n oraş se răspândise deja zvonul că Matamba pierise în flăcări.

El întări zvonul, prin comunicatul de presă în care se menţiona că probabil şi proprietarul casei căzuse victimă incendiului. Comisarul s-a înţeles cu Farrow ca pentru o scurtă perioadă să-şi mute şi el reşedinţa la hotel, pentru a fi, cum s-ar spune în mijlocul evenimentelor.

S-a nimerit ca tocmai camera şapte să rămână deocamdată liberă, aceea unde avusese loc atacul prima dată. Între camera şapte şi opt exista o uşă de legătură mascată cu-o piesă de mobilier.

— Am putea s-o eliberăm, mutând mobila în altă parte.

Căpitanul admise bucuros propunerea francezului, iar George, Petre şi Ribaud eliberară uşa fără a mai înştiinţa personalul hotelului. Ribaud îşi mai luă încăodată rămas bun, grăbindu-se să plece pentru a-şi termina problemele de serviciu curente în cele trei ore care mai rămaseră până la masa de seară, când intenţiona să se înapoieze. După ce comisarul dispăru, doctorul se amuză, zicându-le nemţeşte:

— Dacă ar şti Ribaud cine suntem noi în realitate, cred că mai degrabă ar asmuţi autorităţile asupra noastră decât

asupra lui Matamba.

— N-ar fi bine să-i tulburăm tihna, nici după ce Matamba va fi prins, n-ar trebui să ştie cine l-a ajutat cu adevărat. Să fie el mulţumit că suntem agenţi secreţi de care nu ştiu nici şefii lui direcţi. Îl cred destul de orgolios ca să nu mai caute să-şi împartă gloria cu nimeni, în caz de reuşită. Deocamdată mai trebuie să aştepte – zâmbi doctorul.

— Să sperăm numai că Matamba ne va vizita cu adevărat, spuse George, care dorea să-şi ducă misiune cât mai repede la bun sfârşit.

Camarazii voiau să-şi petreacă timpul care le-a mai rămas până seara printr-o hoinăreală prin oraş. Îndeosebi vânzoleala din port îi interes cel mai mult. La marinari se simte întotdeauna lucrul ăsta. Ei găsiră repede un limbaj comun, fie el al semnelor şi al gesturilor chiar dacă nu-şi cunosc reciproc graiurile, apa, elementul îi apropie şi-i uneşte. Marea este patria lor comună, vastă şi fără graniţe. Membrii echipajului de pe Dox nu făceau excepţie.

Mai mult de două ore, au hoinărit prin oraş şi prin regiunea portului. În cele din urmă Farrow îi grăbi pe toţi să se întoarcă întrucât voia să fie la hotel înaintea de sosirea lui Ribaud.

Ribaud însă îi aştepta deja acolo. Pe timpul mesei radia, prin glumele şi exuberanţa lui. În această privinţă acest francez natural era un desăvârşit om de lume. Farrow mai aminti la desert, de tema lor comună, apropiata vizită a lui Matamba. Îl sfătui pe comisar să nu se-ntindă ci să aştepte gata pregătit pe scaun vizita acestui negru ranchiunos şi răzbunător, întrucât aşa cum spunea şi doctorul acesta îi era caracterul lui Matamba.

— Uşile camerelor noastre rămân deschise, ca să putem comunica din timp în timp. Bineînţeles că şi noi vom proceda la fel şi nu vom dormi, încheie discuţia Farrow.

Conform înţelegeri, camarazi se retraseră mai întâi în camerele lor, aprinseră lumina şi se pregătiră chipurile, de culcare, dar, stăteau gata să intervină, în cazul vizitei Spaimei din Loango. Una după alta luminile s-au stins în toate camerele nu înainte ca în două din ele lămpile veiozelor să mai rămână aprinse, ca şi cum cineva ar mai citi ceva înainte de a se cute.

A aştepta nu-i un o treabă tocmai uşoară. Marinarii Dox-ului erau deja obişnuiţi cu aşa ceva, dar pentru comisar, era o adevărată tortură, aşteptarea asta îndelungată era mai mult decât putea suporta. De câteva ori întreabă, dacă camarazii, erau încă treji în camerele lor. I se răspunse afirmativ, dar

nici unul din camarazi nu era dispus să stea la taclale, aşa cum ar fi vrut comisarul.

Oră după oră sa scurs, câte unul din camarazi, mai schimba puţin poziţia întinzându-se pe pat, dar de-ndată ce simţea că-i cuprinde somnul se scula ca ars şi se muta într-o poziţie mai puţin comodă reluându-şi locul pe scaun.

Când căpitanului i se păru că aude un zgomot slab, care părea o exclamaţie înăbuşită a comisarului, se năpusti repede pe uşă în camera acestuia prin uşa de legătură. Comisarul şedea nemişcat pe scaun, dar când Farrow se apropie, i-a şoptit gâtuit:

— Atenţie domnule căpitan, la piciorul meu drept s-a încolăcit un şarpe.

Farrow credea că numai lui Matamba i se datora această vizită nedorită, căreia i-a reuşit cumva să introducă şarpele în cameră. De aceea se uită mai întâi spre fereastră şi aşteaptă puţin. De-abia acum se-ntoarse spre Ribaud, dar nu-ndrăzni să se apropie pentru a nu irita târâtoarea care pân-acuma era paşnică Dac-ar fi întărâtat-o şi-ar fi înfipt dinţii în piciorul comisarului.

Căpitanul auzi şuieratul reptilei. Îşi îndreaptă lampa de buzunar exact spre piciorul comisarului şi-o aprinse.

Ei drace! Era o viperă cu corn! Şi încă una mare! Lumina o orbi. Şarpele îşi ridică capul spre izvorul de lumină şi şuieră şi mai tare.

De-ndată ce Farrow îşi ridică pistolul, George i-a şoptit tatălui său peste umăr, întrucât îl urmase îndeaproape.

— Nu trage tata! Dacă Matamba e-n apropiere, va şti de-ndată, că-l aşteptăm şi stăm de veghe. Mai deranjăm cu împuşcătura şi pe alţi. O să-l răpun eu cu pumnalul pe şarpele ăsta!

Tânărul se apropie pe nesimţite de târâtoare, menţinându-se în umbra conului de lumină pentru a nu fi zărit de reptilă. Totuşi şarpele observa ceva, întrucât îşi mişcă acum capul de la dreapta la stânga şi invers.

Când George ajunse-n dreptul comisarului, a făcut repede un pas în faţă, lovi în aceiaşi clipă reptila, undeva mai jos de cap, cu lama pumnalului său. Lama ascuţită desprinse capul şarpelui de trup, care râmase pe loc, în timp ce capul i-a zburat cât colo.

Comisarul îşi permise abia acum să geamă încetişor, lăsând toată tensiunea acumulată în ultimele clipe, să iasă ca printr-un ventil. Apucă el ce a mai rămas din viperă cu două degete aruncând restul în celălalt colţ al camerei.

— A fost cam neplăcut, lasă Ribaud să-i scape acum. Dar cum a ajuns şarpele aici în camera mea?

Căpitanul îşi aplecase imediat lampa de buzunar, mascând-o astei încât numai o dâră de lumină subţire să i se filtreze printre degete, în timp ce George îşi vârî liniştit pumnalul la brâu.

— Matamba este la pândă, spuse el şoptit. A tăiat o mică porţiune din plasa de sârmă cât să poată introduce şarpele.

— Să vedem ce-i şi-n camerele noastre spuse căpitanul. Farrow împreună cu fiul său, se-napoiară în camerele lor. Dar mai întâi se uitară cu atenţie spre ferestre, dar nu auziră nimic. Căutară cu lumina pe jumătate mascată, în interiorul camerei, dar nu au găsit nici un şarpe.

Doctorul Bertram şi cu Petre, cărora li se povestiră cele petrecute dincolo la Ribaud, s-au pus şi ei să facă o percheziţie minuţioasă în camerele lor dar nu au găsit nimic. Era şi de aşteptat, doar nu poseda Matamba o întreagă fermă de reptile; cine ştie pe unde a mai găsit-o şt pe asta. În ultimele clipe, camarazii acordară mai multă atenţie percheziţiei camerelor, decât ferestrelor şi doctorul a fost acela care a fost auzit din camera lui, exclamând:

— Aici! Matamba este la fereastra mea!

Se repeziră cu toţi într-acolo şi priviră-n direcţia indicată, dar umbra de la geam dispăruse. De-afară se auzi un strigăt de surprindere, aşa cum îl scoate un om atacat în junglă, un strigăt animalic de teamă, fără nici un rafinament de civilizaţie.

Camarazii nu îndrăzniră însă să se repeadă la geam, să vadă ce se întâmplase. În dorinţa lui de răzbunare negrul ar fi putut arunca vreo armă, de undeva din întuneric şi nu avea sens să se expună pericolului fără rost. Deodată George scoase un strigă:

— Înc-o viperă!

În aceeaşi clipă, reaprinse lampa sa de buzunar, pe care o stinse cu câteva momente mai înainte şi pe care o ţinea în mâna stânga, în timp ce cu dreapta aruncă cu pumnalul pe care-l scoase cu iuţeala fulgerului de la cingătoare. Aruncase bine şi mai târziu, comisarul Ribaud de-abia contenise cu laudele la adresa lui George, care-l scăpase de muşcătura celei de-a doua vipere. Şarpele se mai zvârcoli încă o dată încolo şi încoace şi tânărul îi puse capăt agoniei cu un gloanţe din pistolul său.

Cu o privire încărcată de reproş, căpitanul se-ntoarse spre fiul său.

— Parcă spuneai tu singur George, că nu-i momentul să tragem acum cu arma?

Tânărul tăcu, roşindu-se dar reproşul părintelui său îl lovi adânc. Petre dispăru imediat, după împuşcătura lui George, în camera sa. Probabil că auzise şi acolo un zgomot suspect. Tovarăşii săi auziră imediat o înjurătură marinărească, urmata de cuvintele:

— Iarăşi a scăpat!

Petre remarcase cum Matamba, îi tăiase complet plasa de sârmă a ferestrei sale, vrând să pătrundă înăuntru. Dar tocmai pe când voia să apară complet în cadrul geamului, pentru a se strecura în cameră, apăruse Petre şi-l făcuse să dispară din nou în întuneric. Acum când se apropiară cu toţi la o distanţă de cel puţin doi metri, pentru a zădărnici orice atac, de geam, îşi dădură seama, cu câtă măiestrie tăiase negrul plasa de sârmă. Se gândeau chiar dacă nu este cazul să coboare cu toţi în grădină pentru a pune capăt acestui coşmar, când se auziră bătăi puternice în uşă. Din nou directorul hotelului, trezit în puterea nopţii, de împuşcătura lui George veni să se intereseze de mersul lucrurilor. De data asta venise însoţit în afara de personalul de serviciu şi de proprietarul acestuia, germanul Hermann. Acum lui Farrow îi era şi mai mare jenă de zgomotul pe care-l provocase împuşcătura lui George. Care avuse darul să deranjeze pe toată lumea.

Hermann era şi mai agitat decât membrii personalului său. Şi aici ieşi la iveală, talentul diplomatic al lui Ribaud, care prin gesturi şi cuvinte potrivite reuşi să-i calmeze pe proprietar, în jurul căruia se adunaseră deja mai mulţi oaspeţi ai hotelului, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi, în pijamalele lor.

Proprietarul hotelului dispăruse deja pe culoar, când o tânără bucătăreasă, însoţită de doi chelneri de culoare, impecabil îmbrăcaţi, în uniforma albă, le aduseră tuturor câte-o cafea Mokka tare şi fierbinte.

Un englez foarte serios, de altfel, scutură capul, recunoscător:

— Ce mai petrecere nocturnă!

Cu aceasta, pacea s-a reinstaurat în hotel. George şi cu Petre, ieşiră între timp afară, străduindu-se să ia urma negrului, cercetând cu de amănuntul în grădină şi mai înainte porţiunea din junii ferestrelor camerelor respective. Deşi au dat de o mulţime de urme de-ale negrului, pe acesta nu-l putură găsi.

Când se reîntoarseră în hotel, se adresă lui Farrow pentru a-l convinge pe comisar ca-n ciuda orei târzii din noapte, să-l

roage pe poliţistul care-l avea în custodie pe Jules, să vină încă o dată la hotel. Poate că vor reuşi totuşi să-l prindă pe acest infractor deosebit de îndrăzneţ dacă-i vor lua urma numaidecât.

V
SFÂRŞITUL LUI MATAMBA

NU A DURAT MULT până ce poliţistul cu câinele, a sosit. Farrow îl rugă să lase mai liberă lesa câinelui, pentru a-i acorda acestuia mai mult spaţiu de manevră. Câinele îl conduse mai întâi prin grădină, depăşi zidul acesteia, traversară strada şi-aşa cum se petrecură lucrurile, până departe în stepă. Matamba luase aproape acelaşi drum ca şi data trecută.

Drumul a făcut brusc o cotitură spre dreapta. Comisarul le strigă însoţitorilor săi:

— Dacă nu-i o manevra înşelătoare, omul nostru a luat-o de-a dreptul spre râu, poate că şi-a ascuns acolo un canu. Dacă reuşeşte să-l găsească înaintea noastră, ne scapă din nou.

— Atunci trebuie neapărat să-l ajungem înainte de asta, strigă George agitat.

— Uşor de zis, dar greu de făcut, George, spuse tatăl său, grăbind totuşi ritmul marşului.

Un sfert de ceas, a durat până ajunseră la râu. Câinele se opri din nou adulmecând şi lătrând la valurile ce scânteiau în lumina lunii. Se părea că Matamba a reuşit să scape iarăşi Comisarul şi-a înăbuşit cu greu o înjurătură. Petre care avea o stare de spirit asemănătoare şi se apropiase între timp, se adresă comisarului.

— Deci din nou se pune întrebarea încotro a luat-o Matamba. Râul ăsta se varsă de-a dreptul în mare, domnule comisar?

— Nu, după ce iese din oraş, face o nouă cotitură şi se varsă într-un lac, care este atât de mare, încât poate fi el însuşi socotit drept o mare. Acesta este alimentat numai de râuri subterane, după cum s-a stabilit, dar în apele lacului, trăiesc destul de mulţi crocodili.

— Curentul nu este prea tare, a fost de părere căpitanul. Numai cu ajutorul acestuia nu cred să fi reuşit să se deplaseze atât de repede, sunt sigur că s-a mai ajutat şi de vâsle. Dacă ajunge la lacul amintit poate că are amenajată vreo ascunzătoare prin preajmă şi-l vom căuta noi mult şi bine.

— În acest caz, câinele îi va lua urma din nou la lac, chiar dacă aici, se pare că a pierdut-o, îşi exprimă opinia şi îngrijitorul câinelui.

Comisarul care mai fusese odată în preajma lacului, ştia că acesta era înconjurat de tufişuri cu o vegetaţie extrem de

bogată şi deasă. Un fermier bogat, care-şi făcuse din vânarea crocodililor o pasiune, îşi construi o căsuţă de vânătoare, chiar la marginea lacului.

— Poate că acum cabana cu pricina s-o părăginit de tot conchise, Ribaud. La sfârşitul relatări sale.

— Sau dimpotrivă, Matamba o fi pus-o din nou pe picioare, spuse doctorul Bertram. Daca negrul dorea un refugiu sigur, în afara oraşului, atunci acesta era cel mai simplu lucru de făcut, în felul acesta avea o portiţă de scăpare întotdeauna.

— Exclus nu este, ce-i drept, admise Ribaud.

Discuţia aceasta generală, despre eventualităţi şi posibilităţi nu era menita a-i aduce mai aproape de rezolvarea problemei, de aceea căpitanul propuse să pornească neîntârziat într-acolo, adică spre lac. Negrul îşi arsese locuinţa din oraş şi alta nu-i mai rămânea deocamdată.

— Poate că tot ce-a furat a depozitat acolo, se hazarda, din nou doctorul.

— Nu-i exclus nici asta, i-a dat iarăşi dreptate conciliantul Ribaud. Toţi se amuzară în sinea lor, cum comisarul a fost silit să pronunţe pentru a doua oară cuvintele astea.

— Dacă vrem s-ajungem la cabană, trebuie să traversăm râul. Aici nu-i cazul s-o facem, deoarece este destul de adânc. Am putea să-l trecem înot, dar sunt destui crocodili şi pe aici.

Dacă vă uitaţi cu atenţie, le puteţi vedea chiar boturile cum se înalţă din apa.

— N-am putea ocoli cumva lacul. Pentru a ajunge la cabană? A vrut să ştie căpitanul.

— Nu-i posibil, răspunse comisarul. Sau, dacă vreţi, ar dura ore întregi ca s-o facem întrucât pădurea se întinde foarte mult chiar în zona aceea. Pe cealaltă parte a râului există o cărăruie, pe care cu siguranţă omul nostru, a avut grijă s-o întreţină, dacă îşi face veacul în coliba părăsită.

— Mai degrabă n-aş folosi cărarea, spuse foarte serios căpitanul Farrow. S-ar putea ca Matamba să fi pus diverse capcane. Mai bine-ar fi să ne croim o nouă cărare prin desiş.

— Deocamdată se pune problema de-a pleca de aici, cât mai repede, îi urgentă George. N-ar fi posibil să găsim sau să împrumutăm un canu de la băştinaşii ăştia?

— Puţin de-a lungul râului locuieşte un pescar, care are două căruţuri, cred că pescarul nu-i plecat încă de acasă, aşa că-i vom putea împrumuta ambele canu-uri propuse comisarul Ribaud.

Mica grupă o porni de-a lungul râului. La aproximativ un metru distanţă paralel cu acesta, se-ntindea o cărăruie destul de bine întreţinută şi care servea pescarului. Un sfert de ceas mai târziu, apăru coliba pescarului şi aşa cum este adesea văzut în aceste părţi ale Africii de sus, mica locuinţă era înconjurată de-o grădină de legume foarte atent lucrată.

Ribaud îl strigă pe pescar, pe nume, dar nu primi nici un răspuns. Atunci păşi în faţa şi a dat în lături paravanul care servea de uşă. Coliba însă era goală. Nici pescarul nici soţia sa, nu erau acasă.

— S-ar putea să fie în oraş, spuse Ribaud. Azi este zi de piaţă.

— Sunt cel puţin canu-urile la locul lor? întreabă George, nerăbdător. Camarazii căutară pe mal, dar nu găsiră canu-uri de pescuit. Ghinion curat!

— Nu ne rămâne nimic decât să facem ocolul, pe care am vrut să-l evităm, prin pădure, zise Bertram, privindu-şi picioarele pe care le forţase destul în ultimele două zile. De ne-am putea odihni cel puţin o oră! Dai la ce ne-ar ajuta?

— Poate că am putea înota spre celălalt mal, spuse Petre. Am putea s-alungăm crocodili prin câteva împuşcături, sau să-i ucidem. Ceilalţi vor fi ocupaţi să-i sfâşie pe cei răniţi şi astfel vom face economie de câteva ore şi-o să ne curţăm şi picioarele!

— De când eşti tu împotriva mersului pe jos Petre, întreabă râzând căpitanul Farrow.

— Împotriva mersului pe jos nu sunt, dar sunt pentru economisirea timpului. Hoţul a câştigat şi aşa destul avans, pentru a nu-i mai acorda altul acum.

— Ai dreptate Petre şi totuşi uiţi un lucru. Matamba ar putea auzi împuşcăturile noastre şi atunci ar şti imediat că suntem pe urmele lui.

— Mai bine-ar fi să ne construim o plută care să ne ducă la vale. Material cred că există pe aici prin împrejurimi, întrucât şi pescarii îl pot folosi, dată fiind aglomeraţia de aligatori de aici, se amestecă în discuţie din nou George.

— Nu avem nevoie decât de două trunchiuri mari de copac şi beţe de bambus şi pluta noastră va fi gata. Poate că ne poate transporta pe toţii. Să-ncercăm, spuse din nou doctorul.

— Ai avut o idee bună George, îl laudă căpitanul pe fiul său. La treabă băieţi! Petre taie câteva beţe de bambus! Vezi acolo la vale, sunt unele foarte lungi şi puternice!

Petre s-a grăbit să îndeplinească ordinul căpitanului, George îi însoţi dându-i o mână de ajutor. Zece beţe de

bambus groase au fost bine legate şi pluta a fost repede gata şi cu ajutorul poliţiştilor francezi o puseră pe apă.

— Chiar până la lacul cu pricina nu ne vom putea folosi de pluta noastră. În apropiere sunt atât de mulţi crocodili, încât există pericolul s-o răstoarne. Dar pentru traversare, este excelentă. Poate ar fi mai bine să traversăm de două ori, spuse Ribaud.

— De cealaltă parte, începe imediat cărarea care duce la cabană? a vrut să ştie căpitanul.

— Nu, domnule căpitan. Dar tufişurile, aşa cum se poate vedea de aici sunt destul de rare. Pădurea se-ndeseşte după vreo doi kilometri. De-acolo începe cărarea propriu zis pe care o bănuiesc ca şi-a făcut-o Matamba.

— Cât de adânc în pădure este amplasată cabana, întreabă căpitanul. Trebuie să ne croim şi de-acolo cale prin tufişuri?

— Poate vreo sută de metri aprecie comisarul.

— Nu se poate merge chiar pe lângă marginea lacului?

Comisarul se gândi câteva clipe.

— Nu prea pot spune cu exactitate, domnule căpitan. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe acolo. Dar chiar de-ar fi aşa, la marginea lacului peste tot sunt crocodili. Dacă trecem pe-acolo, se vor arunca repede de pe mal în apă. Făcând atâta tărăboi, că Matamba ne va auzi cu siguranţă.

— În regulă haideţi să pătrundem în desiş, spuse căpitanul, nu tocmai cu inima uşoară.

La început traversară cursul de apă, Petre, George, Ribaud şi poliţistul cu câinele. Petre veni cu pluta înapoi pentru a-i lua pe căpitan şi pe doctorul Bertram. Între timp George îl întreabă pe comisar, mai multe amănunte despre cursul râului. În cele din urmă, spre spaima francezului, spuse:

— Voi propune tatălui meu, să mă lase pe mine, să vin cu pluta de unul singur. Mi se pare mai bine să-l luăm pe Matamba din două părţi prin surprindere. Aşa poate-l vom prinde.

Cu ochi holbaţi, comisarul se-ntoarse spre George spunând:

— Ştii la ce pericol te expui? Dacă pluta se răstoarnă eşti cu desăvârşire pierdut. Dacă aligatorii te atacă, nu serveşte la nimic dacă le răspunzi cu focuri de armă, chiar bine ţintite. Să nu mai spun că-n acest caz se va alarma şi Matamba, tocmai ce dorim să evităm.

Căpitanul nu împărtăşi pe de-a-ntregul obiecţiile francezului, dar spuse că şi el să ia loc pe plută. Petre fiind cel mai puternic om al micului grup, trebuia să meargă prin desişuri pentru a ajuta la croirea noi poteci.

— Ne despărţim deci domnilor, pentru o scurţi bucată de timp. Dar ne vom revedea curând. Toate cele bune, le adresă căpitanul celor doi francezi.

Ribaud voi să obiecteze din nou. Dar Farrow nu-l mai asculta, se urcă în pluta primitiva unde deja George se şi instalase comod.

Cei doi mânară pluta încetişor de-a lungul malului, în timp ce doctorul Bertram, Petre şi cei doi francezi, o luară pe uscat.

După douăzeci de minute camarazii rămaşi pe uscat nu mai fură în stare să ţină pasul cu pluta. Farrow încetini mersul plutei şi-i strigă comisarului:

— Noi vom aştepta aici, până ce cred eu, c-aţi pătruns suficient de adânc în pădure. Vrem doar să ajungem cam deodată la cabană.

Cuţitul lui Petre lucra acum cu o repeziciune de neînchipuit, în jos, la dreapta şi la stânga, ferindu-se să facă prea mult zgomot. Odată Petre se opri şi lasă lumina lămpii sale de buzunar să se fixeze asupra unei săgeţi care era aruncată undeva pe jos. Vârful săgeţii era îndreptat spre cărarea pe care o folosea de regulă Matamba.

— Asta-i o cursă, mormăi bunul uriaş ca pentru sine. Bine că nu am călcat pe ea. Vârful pare uns cu o substanţă galbenă.

— Otravă, stabili doctorul Bertram.

Petre o apucă calm cu stânga de coadă şi-o depuse undeva pe pământul umed al păduri.

— Aşa! În felul acesta nu va mai face rău, oftă el mulţumit, încetul cu încetul, pătrunseră mai departe, lui Petre revenindu-i partea cea mai importantă şi mai grea a lucrului.

După o vreme, pădurea se mai rări, vegetaţia se-mpuţina din ce în ce, lianele nu mai erau atât de dese şi de încolăcite, aşa încât îşi putură grăbi simţitor ritmul de mers. Cam după o jumătate de oră se găseau la marginea luminişului, în mijlocul căruia se afla construită cabana.

La dreapta se răsfrângea lumina luni pe apa lacului, unde din loc în loc apăreau puncte întunecate: erau capete de crocodili.

Camarazii se opriră câteva momente, după care Ribaud şopti.

— Mă tem pentru soarta căpitanului şi-a fiului său. Să mergem însă să vedem dacă Matamba se află în cabană. După aceea vom lua barca acestuia şi-i vom ieşi pe râu în întâmpinarea căpitanului.

Cu precauţie mare se apropiară de căsuţa din luminiş, dar doctorul calcă totuşi o creangă uscată care trosni îngrozitor, în liniştea care domnea în luminiş.

În deschizătura cabanei apăru acum silueta uriaşă a negrului Matamba. Se uită împrejur şi văzu la lumina lunii cele patru siluete care stăteau aplecate.

Matamba dispăru pentru o clipă înăuntru, apăru apoi iarăşi, aruncând o suliţă grea spre grupul celor patru, dar Petre a făcut o mişcare îndemânatica şi evită lovitura suliţei în ultima clipă, astfel încât suliţa s-a înfipt în pământul umed al pădurii. Negrul scoase un strigăt de mânie, socotindu-se pierdut de acum.

— Cum să-l ademenim să iasă de acolo? întreabă comisarul, pitit încă, comic, aşa încât să ofere cât mai puţin ţintă adversarului său.

Deocamdată Matamba dispăruse din cadrul uşi.

— N-avem ce face, trebuie să intrăm după el în colibă, spuse Petre. Suntem patru inşi şi doar nu ne om teme de un singur om chiar dacă este deosebit de periculos. Cu pistolul pregătit, timonierul păşi hotărât pragul mici cabane. Nimic nu se mai mişca acolo.

— Cabana este goală! exclamă Petre, întorcându-se spre francezi. Mai are cabana asta şi altă ieşire?

Înainte de-a putea răspunde, doctorul Bertram i-o luă comisarului înainte.

— Uite-l acolo! S-a urcat deja în barcă.

După câteva secunde, acesta dispăruse din vedere, topindu-se în întuneric.

— Ei şi acum, întreabă comisarul?

— Iată-l din nou! strigă Petre. Într-adevăr Matamba venea îndărăt. Probabil că-i văzuse pe căpitan şi pe George apropiindu-se cu pluta. Nu voia să se lupte cu doi albi înarmaţi cu arme de foc, asta era uşor de înţeles.

— Ce-o face acum? se-ntreabă mai departe nerăbdător şi curios comisarul.

Dar răspunsul nu se mai lasă aşteptat. Doi crocodili pe nesimţite se apropiaseră, în vreme ce el privea spre albi şi îl atacară pe nepregătite pe Matamba. Barca se clătină, apoi se răsturnă.

Clipocind, făptura uriaşă a negrului, căzu în apă, dar crocodilii care se aflau foarte aproape nu-i mai oferiră nici o şansă de scăpare.

Aşa se sfârşi cu „Spaima din Loango” care păşi în cealaltă lume de-o manieră cum nici nu gândise şi fără multă vâlvă. Poate că acolo nu există fapte rele şi patimi omeneşti.

Nimeni nu mai putea afla acum ce urmărea negrul prin jafurile sale şi cum dorea el să valorifice lucrurile furate. Voia oare să meargă în altă ţară, unde să pună bazele unei întreprinderi sau afaceri proprii? Motivul faptelor sale a rămas pentru totdeauna un mister.

Pluta primitivă pe care se găsea căpitanul Farrow împreună cu fiul său se apropia tot mai mult, foarte aproape de trestiile lacului şi păpurişul omniprezent. Avură ceva de furcă cu stabilitatea plutei, după întâmplarea care duse la scufundarea bărci lui Matamba. Valurile care s-au format ameninţau acum să le răstoarne pluta.

Camarazii răsuflară uşuraţi numai după ce, cei doi puseră piciorul pe pământul solid. Tăcuţi, îşi strânseră mâinile.

— Matamba şi-a meritat soarta. Noi n-o să-l mai condamnăm şi altfel de acum înainte numai Dumnezeu ştie ce l-a mânat să facă ce-a făcut şi să devieze de la drumul cel drept. Comisarul mulţumi tuturor pentru ajutorul dat cu prilejul nimicirii acestui bandit.

Nu mai era cazul să răspândească în oraş vestea morţii lui Matamba, întrucât se ştia deja că pierise în incendiul declanşat la locuinţa sa.

Numai în hotelul al cărui proprietar era domnul Hermann. Se ştia de către, director şi personal despre soarta adevărata a hoţului. Asta pentru a-i linişti pe viitor.

Adresându-se acum lui Ribaud, Farrow îi spuse:

— Vă rugăm în numele meu şi ai colaboratorilor mei, să nu ne menţionaţi în raportul dumneavoastră. Instanţele superioare nu trebuie să ştie ce rol am jucat aici. Autoritatea locală va ieşi întărită dacă numele noastre nu vor fi menţionate.

— Înţeleg, îl asigură Ribaud.

Într-o ascunzătoare, aproape de colibă găsiră toată prada adunată de Matamba. Obiectele de preţ vor putea în cea mai mare parte să fie înapoiate proprietarilor de drept. Ribaud devenise cu prilejul afaceri Matamba şi a rezolvării cazului de furt cu recuperarea integrală a bunurilor furate, foarte preţuit şi respectat în oraşul său.

Înapoiaţi la hotel, proprietarul acestuia voi să dea o masa festivă în onoarea oaspeţilor săi, care au pus capăt „Spaimei din Loango”. Au fost invitaţi de asemenea Ribaud şi poliţistul ce avea în stăpânire, câinele poliţist.

Camarazii însă dispărură pe nesimţite aşa încât lui Ribaud îi reveniră toate onorurile.

În timp ce în sala de festivităţi a hotelului se mai ciocneau paharele, camarazii s-au înapoiat cu barca lor de aluminiu la

submarin, unde-i aştepta deja întregul echipaj.

Sfârşitul volumului: **SPAIMA DIN LOANGO.**

În numărul următor:

BANDITUL FERNANDO.

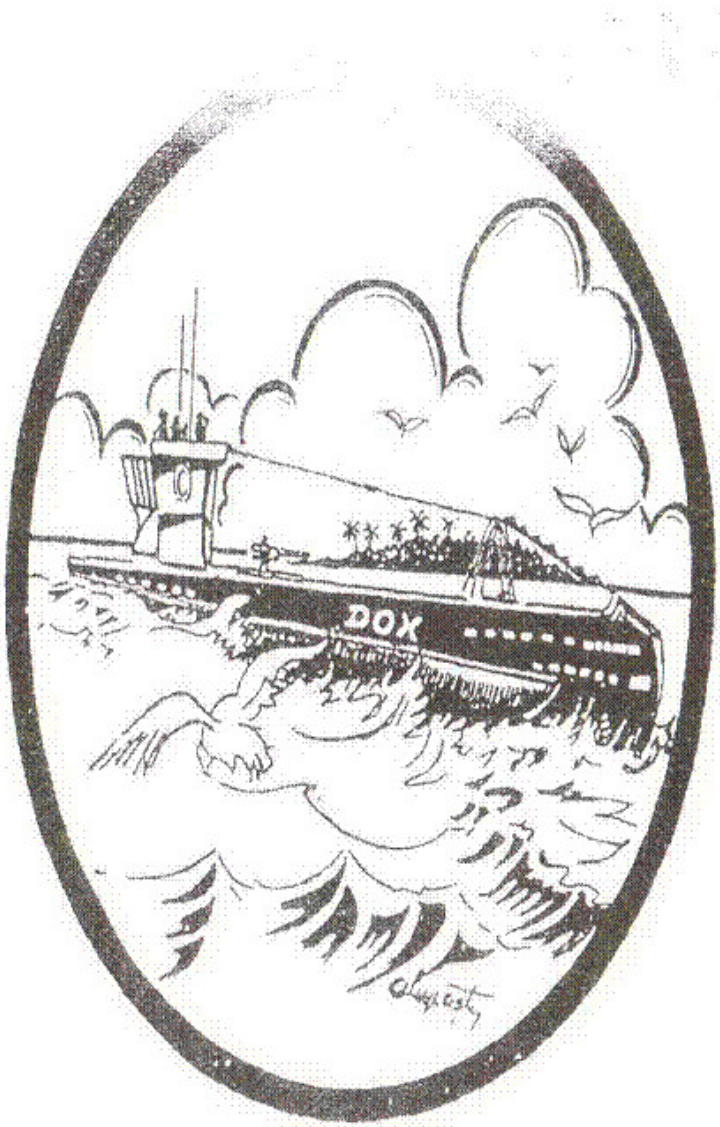
DOX

In Numărul următor:

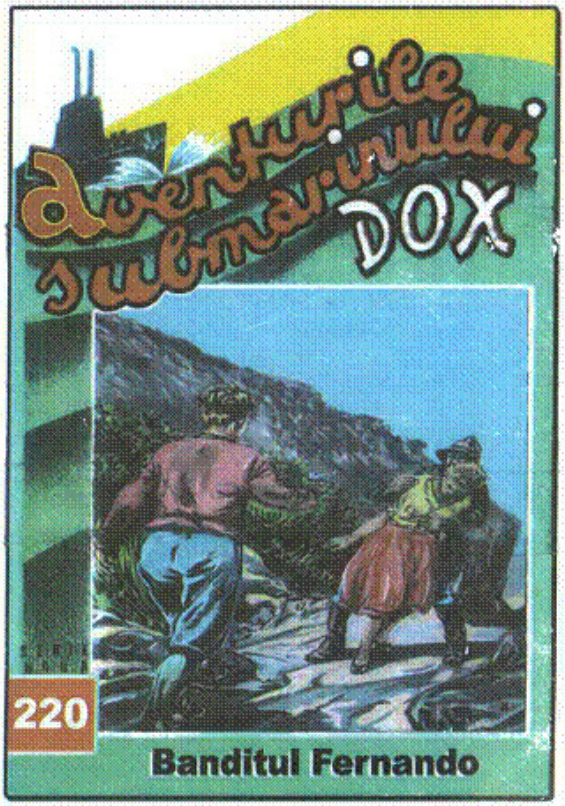

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro